

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 grudnia 1974 r.

w sprawie stosowania równoważnych norm czasu pracy w komunikacji samochodowej i w transporcie samochodowym.

Na podstawie art. 141 § 4 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie stosuje się do:

- 1) kierowców pojazdów samochodowych i trolejbusów oraz pomocników kierowców zatrudnionych w jednostkach zorganizowanego transportu samochodowego i komunikacji miejskiej,
- 2) pracowników Przedsiębiorstwa Spedycji Krajowej zatrudnionych na stanowiskach pracy związanych z wykonywaniem czynności handlowo-spedycyjnych.

2. Za jednostki zorganizowanego transportu samochodowego uważa się przedsiębiorstwa i zakłady transportu samochodowego.

3. Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych po porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego ustali wykaz stanowisk, o których mowa w ust. 1 pkt 2.

4. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do kierowców samochodów osobowych.

§ 2. 1. Czas pracy pracowników wymienionych w § 1 ust. 1 może być przedłużony w poszczególnych dniach do 10 godzin na dobę przez zastąpienie norm czasu pracy określonych w art. 129 § 1 Kodeksu pracy równoważnymi normami czasu pracy.

2. Przez równoważne normy czasu pracy rozumie się przedłużony w poszczególnych dniach wymiar czasu pracy, który zostaje wyrównany skróconym czasem pracy w innych dniach lub dniami wolnymi od pracy, z tym że w okresie rozliczeniowym czas pracy nie może przekraczać liczby godzin wynikającej z pomnożenia 8 godzin (w sobotę bądź wyznaczony w zamian niej inny dzień — 6 godzin) przez liczbę kalendarzowych dni roboczych.

3. Jako obowiązujący okres rozliczeniowy przyjmuje się okres dwutygodniowy.

4. Na zasadach określonych w ust. 2 dopuszcza się po dwóch okresach dwutygodniowych rozliczenie czasu pracy w dniach stanowiących uzupełnienie miesiąca kalendarzowego jako w dodatkowym okresie rozliczeniowym.

§ 3. 1. Zakłady pracy, w których praca odbywa się w systemie równoważnych norm czasu pracy, są obowiązane do opracowania i stosowania harmonogramów pracy (wykresów pełnienia służby).

2. Do czasu pracy pracowników zatrudnionych w systemie równoważnych norm czasu pracy zalicza się godziny przepracowane w ramach harmonogramu pracy,

3. Godziny przepracowane poza harmonogramem pracy zalicza się do czasu pracy, jeżeli:

- 1) praca poza harmonogramem była wykonywana wskutek nieprzewidzianych i nie dających się uniknąć przeszkód (np. awarie, zakłócenia w ruchu), uznanych przez kierownika zakładu pracy, albo
- 2) zostały przepracowane na polecenie kierownika zakładu pracy.

4. Normę czasu pracy, ustaloną na okres rozliczeniowy, zmniejsza się w razie usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy o taką liczbę godzin, jaka wynika z pomnożenia 8 godzin (w sobotę bądź wyznaczony w zamian niej inny dzień — 6 godzin) przez liczbę pełnych dni nieobecności.

§ 4. 1. Do czasu pracy nie zalicza się:

- 1) czasu zużytego na czynności zdawczo-odbiorcze i inne związane z obsługą pojazdów samochodowych (trolejbusów), jeżeli za te czynności przysługuje kierowcy (pomocnikowi kierowcy) dodatkowe wynagrodzenie,
- 2) przerw wynikających ze stosowania przerywanego czasu pracy, wprowadzonych na podstawie harmonogramu pracy, za które przysługuje kierowcy (pomocnikowi kierowcy) dodatkowe wynagrodzenie,
- 3) nie usprawiedliwionych postojów w czasie jazdy,
- 4) przerw nocnych międzykursowych trwających ponad 3 godziny, przeznaczonych na odpoczynek.

2. Zasady wynagradzania za czas, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, określają odrębne przepisy.

§ 5. 1. Zakład pracy, stosujący system równoważnych norm czasu pracy, obowiązany jest zapewnić pracownikowi w każdym 24-godzinny okresie co najmniej 10-godzinny nieprzerwany czas wolny, przeznaczony na odpoczynek.

2. Każdy pracownik, zatrudniony według systemu równoważnych norm czasu pracy, ma prawo korzystać co najmniej raz w okresie tygodniowym z 24-godzinnego czasu wolnego od pracy, przy czym wypoczynek taki powinien raz na trzy tygodnie przypadać w niedzielę.

§ 6. 1. W uzasadnionych przypadkach, w systemie równoważnych norm czasu pracy, dopuszcza się stosowanie przerywanego czasu pracy według z góry ustalonego harmonogramu.

2. Przerwa przewidziana harmonogramem pracy może być tylko jedna w ciągu doby i nie może przekraczać 6 godzin.

3. Przerywany czas pracy, o którym mowa w ust. 1 i 2, może być stosowany wyłącznie za zgodą właściwego

Ministra, udzieloną po porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego.

§ 7. 1. Praca wykonywana ponad normy czasu pracy, ustalone zgodnie z przepisami § 2 ust. 1 i 3, stanowi pracę w godzinach nadliczbowych.

2. Za pracę w godzinach nadliczbowych — oprócz normalnego wynagrodzenia — przysługuje dodatek w wysokości:

- 1) 50% wynagrodzenia wynikającego z osobistego zaszczerowania pracownika — za pracę w dwóch pierwszych godzinach nadliczbowych, przekraczających 10 godzin pracy na dobę (w sobotę bądź wyznaczony w zamian niej inny dzień — 8 godzin) i za godziny nadliczbowe przekraczające dwutygodniową normę czasu pracy (§ 2 ust. 3); łączna liczba godzin nadliczbowych, opłacanych z dodatkiem 50%, nie może przekraczać liczby godzin wynikających z pomnożenia przepracowanych dni przez 2, przy czym liczba tych godzin nie może być większa niż liczba dni roboczych w okresie rozliczeniowym pomnożona przez 2,
- 2) 100% tego wynagrodzenia — za pracę w dalszych godzinach nadliczbowych oraz w godzinach nadliczbowych przypadających w nocy lub w niedzielę i święta.

3. Za pracę przekraczającą równocześnie dobową i dwutygodniową normę czasu pracy przysługuje tylko jeden dodatek.

4. Dodatek, o którym mowa w ust. 2, nie przysługuje za pracę w niedzielę w normalnym czasie pracy, jeżeli

pracownikowi udzielono innego dnia wolnego od pracy w tygodniu, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Dotyczy to również pracy w dzień świąteczny.

§ 8. Zależnie od warunków miejscowych — na wniosek wojewody (prezydenta miasta wyłączonego z województwa) — Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej i Terenowej może zastosować przepisy niniejszego rozporządzenia do motorniczych tramwajów, konduktorów oraz innych grup pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) komunikacji miejskiej, jeżeli praca tych pracowników jest bezpośrednio związana z ruchem publicznych środków transportu osobowego.

§ 9 Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 3 maja 1955 r. w sprawie czasu pracy pracowników komunalnych przedsiębiorstw komunikacyjnych (Dz. U. Nr 20, poz. 127),
- 2) § 17 i 18 uchwały nr 60 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1974 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników transportu samochodowego, spedycji krajowej i komunikacji miejskiej (Monitor Polski Nr 9, poz. 66).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. *M. Jagielski*